অধ্যায় ১১ ঃ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য ঃ প্ৰথম পৰ্ব (১৯৭০-১৯৯০)-১

অধ্যায় গাঁথনি

১১.১ উদ্দেশ্য

১১.২ পৰিচয়

১১.৩ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ পটভূমি

১১.৪ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰা

১১.৫ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ

১১.৬ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

১১.৭ অধিক জানিবলৈ

১১.৮ অগ্রগতিৰ খতিয়ান (কেৱল ৰূপৰেখা)

১১.৯ আৰ্হি প্রশ্ন

১১.১ উদ্দেশ্য

এই অধ্যায়টি অধ্যয়ন কৰি আপুনি—

- সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ পটভূমি সম্পর্কে ধাৰণা লাভ কৰিব
- অসমীয়া সাহিত্যৰ সাম্প্রতিক কালছোৱাৰ সাহিত্যৰ গতি-বিধি সম্পর্কে সম্যক জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰিব
- অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন প্রকাৰসমূহৰ (Genre) সম্পর্কে জানিব পাৰিব
- অসমীয়া সাহিত্যৰ সাম্প্রতিক যুগটোৰ সম্পর্কে আলোচনা কৰিব পাৰিব
- আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যই ৰামধেনুৰ পৰৱর্তী কালত বিষয়বস্তুৰ ক্ষেত্রত হোৱা পৰিৱর্তনৰ বিষয়ে অৱগত হ'ব
- আধুনিক সাহিত্যৰ আঙ্গিক দিশত সাম্প্রতিক কালত হোৱা পৰিৱর্তন সম্পর্কে আভাস পাব
- প্রাচ্য-পাশ্চাত্য বিবিধ সাহিত্যৰ প্রভাৱ, অনুকৰণ, অনুসৰণ সম্পর্কে তথ্য আহৰণ কৰিব
- ভাৰতীয় সাহিত্যৰ পৰিপুষ্টি আৰু বিকাশত অসমীয়া সাহিত্যৰ অৰিহণা সম্পর্কে আলোচনা কৰিব পাৰিব
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাৰ বিষয়ে জানিব পাৰিব
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্যৰাজিৰ লগত পৰিচিত হ'ব
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বৌদ্ধিক পটভূমি সম্পর্কে জানিব পাৰিব
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ স্বৰূপ আৰু প্রকৃতি সম্পর্কে জ্ঞান আহৰণ কৰিব।

১১.২ পৰিচয়

স্নাতকোত্তৰ অসমীয়া দ্বিতীয় ষাণ্মাসিকৰ অন্তৰ্গত প্ৰথম পাঠ্যবিষয় 'অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী'ৰ এইটো একাদশ অধ্যায়। ইয়াৰ শিৰোনাম 'সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য ঃ প্ৰথম পৰ্ব (১৯৭০-১৯৯০)-১'। ইয়াত সেই সময়ছোৱাৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ গতি-প্ৰকৃতিৰ ধাৰণা লাভ কৰিব।

'সাম্প্ৰতিক' শব্দটো আপেক্ষিক। সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে সাম্প্ৰতিক শব্দটোৰ সময়ৰ পৰিসৰ বিস্তাৰিত হ'ব পাৰে। আজিৰ বাবে যিটো সাম্প্ৰতিক, দহ বছৰ বা তাৰ পিছত সি সাম্প্ৰতিক হৈ নাথাকিবও পাৰে। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত সাহিত্যৰ ইতিহাসকাৰসকলে সাহিত্যৰ ইতিহাসত সত্তৰৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী কালত ৰচিত সাহিত্যৰাজিক বুজাবৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ কৰা 'সাম্প্ৰতিক' শব্দটিকে গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

মহেশ্বৰ নেওগ, সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা, যতীন্দ্ৰনাথ গোস্বামী প্ৰভৃতি সাহিত্যৰ ইতিহাস ৰচয়িতাসকলে সত্তৰৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী কালৰ সাহিত্যৰাজিক বুজাবৰ কাৰণে সাম্প্ৰতিক শব্দটি ব্যৱহাৰ কৰিছে। এনে আলোচনাৰ আধাৰতে সত্তৰৰ দশকৰ পৰা নব্বৈৰ দশকলৈ সামৰি এই কালছোৱাৰ সাহিত্যৰাজিক বুজাবৰ কাৰণে সাম্প্ৰতিক শব্দটিৰ প্ৰয়োগ কৰা হৈছে। মহেশ্বৰ নেওগ আৰু সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই এই যুগটোৰ সাহিত্যৰ বিবিধ লক্ষণ আৰু বৈশিষ্ট্য সম্পৰ্কে সংক্ষেপে স্বকীয় অভিমত প্ৰকাশ কৰি গৈছে। কিন্তু তেওঁলোকে ৰচনা কৰা গ্ৰন্থ দুখনি প্ৰকাশ হোৱাৰ পিছত এতিয়া যথেষ্ট সময় পাৰ হৈ গ'ল আৰু এই কালছোৱাত অসমীয়া সাহিত্যৰ আঙ্গিক, বিষয়বস্তু আৰু কলা-কৌশলৰ ক্ষেত্ৰত নানা ধৰণৰ পৰিৱৰ্তন সূচিত হ'ল। কিন্তু, সাম্প্ৰতিক কালছোৱাৰ সাহিত্যৰ বিষয়ে দুই-এখন কাকত-আলোচনীত মুষ্টিমেয় প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ পালেও এই বিষয়ে বিস্তৃত আৰু প্ৰণালীবদ্ধভাৱে জনাৰ কাৰণে কোনো ধৰণৰ প্ৰয়াস দেখা নগ'ল। সাহিত্যৰ ইতিহাস ৰচনা যথেষ্ট কঠিন কাম। এনে কামৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় নিষ্ঠা, সততা, কষ্টসহিষ্ণুতা, গভীৰ স্বদেশপ্ৰেম আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতা নোহোৱাৰ বাবেই হয়তো নেওগ আৰু শৰ্মা ডাঙৰীয়াৰ পৰৱৰ্তী কালত আমি তেনে এগৰাকী উত্তৰসুৰী গৱেষক, পণ্ডিতৰ অভাৱ অনুভৱ কৰোঁ। হৰিনাথ শৰ্মা দলৈৰ 'অসমীয়া সাহিত্যৰ সম্পূৰ্ণ ইতিহাস' অৱশ্যে ইয়াৰ পৰৱৰ্তী কালৰ ৰচনা। এবিলাক (ABILAC)ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত সাহিত্যৰ ইতিহাস গ্ৰন্থকেইখনিকো প্ৰকৃতাৰ্থত ইতিহাস আখ্যা দিব নোৱাৰি। এইসমূহ গ্ৰন্থত সন্নিৱিষ্ট প্ৰৱন্ধসমূহত সাহিত্যৰ পশ্চাদপটত থকা সমাজখন আৰু তাৰ আৰ্থ-সামাজিক-সাংস্কৃতিক পটভূমি নিৰূপণত বিশেষ দক্ষতাৰ পৰিচয় দিব পৰা নাই।

এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত সাম্প্ৰতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহ স্পষ্ট কৰিবৰ কাৰণে সমসাময়িক সমাজৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক প্ৰভৃতি বিভিন্ন দিশসমূহৰ বিষয়ে জ্ঞান আহৰণ কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয় ৰূপে বিবেচনা কৰিব পাৰি। ছবছৰীয়া অসম আন্দোলন, ৰাজনৈতিক পৰিৱৰ্তন ইত্যাদি বিভিন্ন ঘটনাৰাজিয়ে সাহিত্যলৈ কোনো ধৰণৰ পৰিৱৰ্তন সৃষ্টি কৰিলে অথবা বড়ো আন্দোলন, মাধ্যম আন্দোলন আদিকে ধৰি অন্যান্য সংগঠনসমূহৰ

অহেতুক বন্ধ, হৰতাল, বিক্ষোভ আদিৰ যোগেদি সমাজ জীৱনলৈ নামি অহা বিভিন্ন ধৰণৰ সংশয় আদিৰ বিষয়ে কেনে ধৰণৰ সাহিত্যৰ সৃষ্টি হৈছে আৰু ই অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসক সমৃদ্ধ কৰাত কেনে ধৰণৰ সহায় কৰিছে, সেই দিশসমূহৰ আলোচনাও এই প্ৰসঙ্গত উল্লেখযোগ্য।

এই সময়ছোৱাত কবিতা, নাটক, চুটিগল্প, উপন্যাসকে ধৰি সাহিত্যৰ বিভিন্ন বিভাগসমূহে বিকশিত ৰূপ লাভ কৰিছে। আনহাতে শিশু সাহিত্য, সমালোচনা সাহিত্য, অনুবাদ সাহিত্য, প্ৰবন্ধ, জীৱনী ইত্যাদি বিভিন্ন দিশত যথেষ্ট প্ৰসাৰ লাভ কৰিছে। কিন্তু, এইসমূহ এটা নিৰ্দিষ্ট সময় সীমাৰ মাজত সামৰি আলোচনা কৰাটোত যথেষ্ট অসুবিধা আছে। তথাপিও, বিভিন্ন তথ্যসূত্ৰৰ আধাৰত ১৯৭০-১৯৯০ লৈ নিৰ্দ্ধাৰিত সময়সীমাৰ ভিতৰত সামৰি আলোচনা দাঙি ধৰিবৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

১১.৩ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ পটভূমি (১৯৭০-১৯৯০)

সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্য উভয় সাহিত্যৰ প্ৰভাৱ লক্ষ্য কৰা যায়। মূলতঃ এই কালছোৱাৰ শিল্প-সাহিত্যৰ ভাব-দৰ্শন আৰু ৰূপসজ্জা বিদেশী আৰ্হিৰ আৰু ক্ৰমান্বয়ে ই অসমৰ মাটি-পানীক আপোন কৰি লৈ জীন যোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছে যদিও কেতবোৰ সাহিত্যিক প্ৰসঙ্গ এতিয়াও সম্পূৰ্ণ ৰূপে জীন নিয়াব পৰা নাই। আধুনিকতাবাদ, উত্তৰ আধুনিকতাবাদ, নাৰীবাদ, নিৰ্গঠনবাদ প্ৰভৃতি ভাবদৰ্শনে বিবিধ প্ৰাদেশিক ভাৰতীয় ভাষা-সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰাৰ সমান্তৰালভাৱে অসমীয়া সাহিত্যতো এইসমূহ ধাৰাক ভিত্তি কৰি সাহিত্য ৰচিত হৈছে। পাঠকৰ অন্তৰত বিশ্বাস আৰু আস্থাৰ ভাব জাগ্ৰত কৰিব পৰাকৈ এই সময়ছোৱাৰ সাহিত্যই বিশেষ সাৰ্থকতা লাভ কৰিছে বুলি ক'ব নোৱাৰি।

ৰোমাণ্টিক সাহিত্য আছিল মূলতঃ কল্পনানিৰ্ভৰ আৰু পৰৱৰ্তী কালত সাহিত্যত বাস্তৱতাই বিশেষ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিবলৈ ধৰে। সাম্প্রতিক সাহিত্যত আধুনিক চিন্তাধাৰাৰ সমান্তৰালভাৱে ঐতিহ্য-সচেতনতাই প্ৰধানভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে। এই যুগৰ সাহিত্যত সৃজনশীল কল্পনাৰ সমান্তৰালভাৱে সমাজমুখী বাস্তৱবোধৰ সংযোজনে আধুনিক লেখকসকলৰ মানসিকতাত গভীৰভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা দেখা যায়।

সাহিত্যত সাম্প্রতিকতা বুলিলে যদিও বিগত শতিকাৰ শেষভাগৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে ৰচিত সমগ্ৰ সাহিত্যৰাজিৰ অৰ্থ প্ৰকাশ কৰে, তথাপি আলোচনাৰ সুবিধাৰ কাৰণে আমি এই সমগ্ৰ সময়ছোৱাক তিনিটা অধ্যায়ত ১৯৭০-১৯৯০ আৰু ১৯৯০-২০০০ এই দুটা ভাগত ভগাই আলোচনাৰ প্ৰয়াস কৰিছোঁ। অৱশ্যে এই বিভাজন একেবাৰে পানী নসৰকা বিভাজন নহয়। এটা ভাগৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ আন এটা ভাগত প্ৰকাশ পাব পাৰে আৰু পোৱাটো স্বাভাৱিক, কিয়নো একোগৰাকী সাহিত্যিকেই এই সুদীৰ্ঘ কালছোৱাৰ ভিতৰত সৃজনশীল কৰ্মত মনন হ'ব পাৰে। তেনে পৰিস্থিতিত এই দিশত বিশেষ পাৰ্থক্য দৃষ্টিগোচৰ নোহোৱাটোহে স্বাভাৱিক। তথাপিও, বিদ্যায়তনিক দিশটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি এই বিভাজনৰ এটি সীমাৰেখা প্ৰস্তুত কৰা হৈছে, যাতে বিশেষ বেমেজালিৰ সৃষ্টি নহয়।

পাশ্চাত্য সাহিত্যত আধুনিকতাৰ যিবোৰ লক্ষণ আৰু বৈশিষ্ট্য, সেইসমূহ মূলতঃ ভাৰতীয় সাহিত্যৰ সাম্প্রতিক কালছোৱাতহে অধিক পৰিলক্ষিত হয়। অসমীয়া সাহিত্যও তাৰ ব্যতিক্রম নহয়। এনেবোৰ কাৰণতেই সাম্প্রতিক ভাৰতীয় তথা অসমীয়া সাহিত্যত নিৰ্গঠনবাদ, আধুনিকতাবাদ, উত্তৰ আধুনিকতাবাদ, নাৰীবাদ প্রভৃতি বিভিন্ন দৃষ্টিভঙ্গীৰ প্রসাৰ লক্ষ্য কৰা নহয়। সাম্প্রতিক সাহিত্যৰ সৈতে ইতিহাস চেতনা আৰু বাস্তৱধৰ্মী দৃষ্টিভঙ্গী গভীৰভাৱে সংযুক্ত হৈ আছে। মানুহৰ মনৰ আৱৰণ ভেদ কৰি হৃদয়ৰ অভ্যন্তৰত থকা মৰ্মকথা পোহৰাব পৰা চিন্তাশক্তিয়ে সাম্প্রতিক সাহিত্যৰ উপলব্ধিক বিশেষভাৱে সমৃদ্ধ কৰিছে। ফলস্বৰূপে কবিতা, চুটিগল্প, উপন্যাস প্রভৃতিৰ ক্ষেত্রত নতুন আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুয়ে প্রকাশ আৰু বিকাশ লাভ কৰিছে। আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ প্রকৃতি সম্পর্কত মন্তব্য কৰি কবীন ফুকন ডাঙৰীয়াই লিখিছে—"প্রবল আবেগৰ সৈতে তীক্ষ্ণ কিন্তু সংযমী মনন বা বোধিৰ সংশ্লেষণে, সাদৃশ্যৰ মাজত বৈসাদৃশ্য আৰু বৈসাদৃশ্যৰ মাজত অপ্রত্যাশিত সাদৃশ্য বিচৰাৰ বিজ্ঞানসন্মত উদ্দীপনাই, ঐহিক আৰু ঐশিকৰ বিস্ফোৰিত বিৰোধ আৰু সংস্থাপনে, মনৰ ৰহস্যৰ ভিতৰলৈ অনুসন্ধানী আৰু বন্ধনমুক্ত অভিযানে, সাধাৰণ কথিত ভাষাৰ সুপ্ত অসাধাৰণ কাব্যদৃষ্টিৰ উন্মেষে কাব্যকথা আৰু কাব্যৰূপক আধুনিকতা দিব পাৰে। সাধাৰণভাৱে বোধি-প্রাধান্যক আধুনিক কবিতাৰ লক্ষণ বুলি প্রায়েই কোৱা হয়।"

কেৱল কবিতাই নহয়, চুটিগল্প আৰু উপন্যাস তথা নাটকতো নবীন দৃষ্টিভঙ্গীয়ে প্রসাৰ লাভ কৰিছে। মানুহৰ অনুভূতিক চিন্তাৰ সৈতে সংযুক্ত কৰি আধুনিক সাহিত্যই মানুহৰ মনৰ গভীৰতাত প্রৱেশৰ প্রয়াস কৰিছে।

ৰোমাণ্টিক কাব্য-আন্দোলনৰ সময়ছোৱাত অসমীয়া তথা ভাৰতীয় কাব্য সাহিত্যই বাস্তৱবোধৰ পৰা সম্পূর্ণ আঁতৰি আছিল। এই ৰোমাণ্টিক উচ্ছাসৰ মাজতেই বাস্তৱ আৰু কল্পনাৰ মনোহৰ সংযোগৰ মাজেদি সাহিত্যই আধুনিকতাৰ পথত পদার্পণ কৰেহি। অৱশ্যে কেতিয়াবা আধুনিকতাই আপেক্ষিকতা চেৰাই কালজয়ী ৰূপ পৰিগ্রহ কৰিব পাৰে। গতিকে আধুনিকতাৰ লক্ষণবোৰ সাম্প্রতিক সাহিত্যতো উ পলব্ধ হোৱাটো কোনো অস্বাভাৱিকতা নাই। সেইবাবেই ভাৰতীয় সাহিত্যৰ বেলিকা সাম্প্রতিক কবিতাতহে আধুনিকতা বিচাৰি পোৱাটো সম্ভৱ। জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ বিকাশৰ পৰিণতি স্বৰূপে আমাৰ শিক্ষিত চামৰ মাজত ঐহিক জীৱনবোধৰ বহুতো অচিন সোৱাদ সাহিত্যৰ আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুত সোমাই পৰিল আৰু সেয়ে পশ্চিমীয়া জীৱনদর্শন সম্ভূত আধুনিকতাই ভাৰতীয় কাব্য-উপলব্ধিৰ ক্ষেত্রত বিশেষ ভূমিকা গ্রহণ কৰিলেহি। পৰিণতি স্বৰূপে পৰম্পৰাগত ধ্যান-ধাৰণাত যুগান্তকাৰী পৰিৱর্তন সাধিত হ'ল। মূলতঃ পশ্চিমীয়া মূল্যবোধ আৰু জীৱনদর্শনৰ যুগান্তৰকাৰী আবির্ভাবে আমাৰ সাহিত্যক নতুন গতি প্রদান কৰাৰ ফলত আমাৰ জীৱন-চেতনাত আৰু কাব্য কৌশলত দেশীয় সাহিত্যিক-সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ অনুপস্থিতিহে লক্ষ্য কৰা যায়।ফলত পূর্বৰ সাহিত্যিক পৰম্পৰাৰ পৰা ই ক্রমান্বয়ে ফালৰি কাটি অহাত দেশীয় সাহিত্য পৰম্পৰাৰ ঐতিহ্যৰ সৈতে ইয়াৰ সম্পর্ক ক্রমান্বয়ে কমি আহিবলৈ ধৰে।

অসমীয়া কবিতাত প্রকাশিত হোৱা দার্শনিক চিন্তাৰ ভেটিটো সুদৃঢ় নোহোৱাৰ কাৰণেই সাম্প্রতিক কবিতাই পৰম্পৰাগত ঐতিহ্যৰ সৈতে সংযোগ স্থাপনত ব্যর্থ হৈছে। গতিকে পশ্চিমীয়া

বোধি-অনুভূতিৰ অন্ধ অনুকৰণ নকৰি অতীতৰ কাব্য পৰম্পৰাৰ সৈতে সংযোগ স্থাপন কৰিব পাৰিলেহে সাম্প্রতিক আধুনিক কবিতাই জনসাধাৰণৰ কায চাপিবলৈ সক্ষম হ'ব ।

দেশীয় ঐতিহ্যৰ সৈতে গভীৰ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে কেৱল সমকাল চেতনাৰ যোগেদি সুন্দৰ, সমাহিত আৰু অৰ্থপূৰ্ণ আধুনিকতাৰ ভেটি প্ৰতিষ্ঠা কৰাটো সম্ভৱ নহয়। পশ্চিমীয়া শিক্ষা আৰু সংস্কৃতিৰ সৈতে পৰিচিত হোৱাৰ পৰিণতি স্বৰূপে আমাৰ মানসিক জীৱনৰ গতি লাহে লাহে পশ্চিমীয়া আৰ্হিৰ হৈ পৰিল যদিও তাৰ মাজতেই আমাৰ পৰম্পৰাগত ভাষিক-সাংস্কৃতিক স্বকীয়তা পৰিৱৰ্তনৰ মাজতো সজীৱ আৰু সক্ৰিয় হৈ থকাত আমাৰ সাহিত্যৰ মাজেদি পশ্চিমীয়া আৰ্হিৰ কিছুমান কৃত্ৰিমতাই প্ৰকাশ লাভ কৰিবলৈ ধৰিলে। আধুনিক সাহিত্যত সুন্দৰৰ ধ্যান-ধাৰণাৰ সমান্তৰালভাৱে অসুন্দৰ আৰু অমঙ্গলৰ ঐহ্যিক ধ্যানে বিশেষভাৱে প্ৰকাশ লাভ কৰা দেখা যায়। নতুন আৰু পুৰণি দৃষ্টিভঙ্গীৰ সংঘাতে কুৰি শতিকাৰ অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ইতিহাসত বিশেষ স্থান লাভ কৰিছে। আমি পশ্চিমীয়া সাহিত্যৰ আৰ্হি অনুসৰণ কৰিলেও আমাৰ শিক্ষা-ব্যৱস্থা আৰু সমাজ-ব্যৱস্থা আধুনিক যুগৰ লগত খাপ খোৱাকৈ বিকশিত হোৱা নাই। এনে পৰিস্থিতিত বাস্তৱবিমুখী আৰু উদ্দেশ্যহীন চিন্তা-ভাৱনাই সৰ্বসাধাৰণৰ হৃদয়ত অনুভূতিৰ সঞ্চাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা বুলিব নোৱাৰি। আমাৰ অনুন্নত আৰু উদ্যোগ বিমুখ জাগতিক জীৱন আধুনিক যুগৰ লগত খাপ খোৱাকৈ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত বিকশিত নোহোৱাকৈ বাস্তৱতাৰ সৈতে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিবলৈ সম্পূৰ্ণৰূপে সক্ষম হ'ব বুলি আশা কৰিব নোৱাৰি।

সাহিত্যৰ সৈতে মানুহৰ জীৱনৰ গভীৰ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে ই পঢ়ুৱৈ সমাজৰ ওপৰত গভীৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰে।মানুহৰ চিন্তা আৰু মননক আধুনিক যুগৰ উপযোগীকৈ গঢ়ি তুলিব নোৱাৰিলে সাহিত্যৰ পাঠৰ সৈতে পঢ়ুৱৈ তথা পাঠকৰ মানসিক সংযোগ সম্ভৱ হৈ নুঠে।

সাম্প্রতিক কালৰ আধুনিক কাব্য ধাৰাত প্ৰতীকবাদে বিশেষ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা দেখা যায়। হেম বৰুৱা, অজিৎ বৰুৱা, ভবেন বৰুৱা প্ৰভৃতি কবিসকলে ইউৰোপীয় কাব্য সাহিত্যৰ আলমত অসমীয়া কবিতাক বিকশাই তোলে। প্ৰতীকবাদী কবিসকলে সকলোৱে বুজি পোৱা প্ৰতীকৰ পৰিৱৰ্তে গোপনীয় আৰু ব্যক্তিগত প্ৰতীকৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ বাবে কবিতাত দুৰ্বোধ্যতাই ঠাই পোৱা বুলি অভিযোগ পোৱা যায়।

তেওঁলোকে স্বপ্ন আৰু বাস্তৱক অভিন্ন ৰূপত অঙ্কন কৰাৰ লগে লগে ইন্দ্ৰিয়জ শিহৰণবোৰকো ওলট-পালট কৰি দেখুওৱাৰ প্ৰয়াস কৰে। তেওঁলোকে জীৱনৰ প্ৰাত্যহিকতাৰ পৰা আঁতৰি কবিতাত সপোন মধুৰ সঙ্গীতৰ মুৰ্চ্চনাৰ আমদানি কৰাৰ লগে লগে যাদুৰ মায়াজালৰ সৃষ্টিত মনোনিবেশ কৰিছিল।

ইংৰাজী আৰু মাৰ্কিন সাহিত্যত কুৰি শতিকাৰ দ্বিতীয় দশকত প্ৰকাশ লাভ কৰা কল্পচিত্ৰবাদী কাব্যধাৰাই প্ৰকাশ লাভ কৰে। তেওঁলোকে কাব্যছন্দক বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি কাব্যভাষাৰ মাধ্যমত নিত্যান্তই অকাব্যিক বিষয়কো কাব্যৰূপ দিয়াৰ পোষকতা কৰিছিল। প্ৰতীকবাদ আৰু কল্পচিত্ৰবাদ উভয়েই শব্দৰ মাধ্যমেদি অভূতপূৰ্ব শক্তিৰ সঞ্চাৰণ কৰি সযতনে নিৰ্বাচিত দুটি

অসংলগ্ন বস্তুৰ মাজত বিদ্যুৎময় সংযোগ স্থাপন কৰিব বিচাৰে। প্ৰতীকবাদী চিন্তাৰ প্ৰসাৰে কবিতাক অতিপাত অন্তৰ্মুখী কৰাৰ বিপৰীতে চিত্ৰকল্পবাদে কবিকল্পনাক মনৰ মণিকোঠাৰ পৰা কিছু পৰিমাণে মুক্ত হোৱাৰ সহায় কৰিছিল। এই সময়তে গল্প-উপন্যাস প্ৰভৃতিৰ মাজেদি অধিবাস্তৱবাদ, যাদুকৰী বাস্তৱতা, আধুনিকতাবাদ, উত্তৰ-আধুনিকতাবাদ প্ৰভৃতি চিন্তাৰো উন্মেষ ঘটে। ফলত পাশ্চাত্যৰ বিবিধ ভাব-আদৰ্শ-চিন্তা-দৰ্শন আদিৰ দ্বাৰা অসমীয়া সাহিত্য সমৃদ্ধ হ'বলৈ ধৰে।

১১.৪ সাম্প্রতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰা

সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যত দেশী-বিদেশী বিভিন্ন সাহিত্যৰ বিবিধ ধাৰাসমূহে বিকাশ লাভ কৰা দেখা যায়। চুটিগল্প, উপন্যাস, কবিতা, নাটক, সাহিত্য সমালোচনা প্ৰভৃতি বিভিন্ন দিশত এই ধাৰাসমূহে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে। কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতীকবাদ, চিত্ৰকল্পবাদ আদিয়ে প্ৰাধান্য লাভ কৰাৰ দৰেই গল্প আৰু উপন্যাসৰ ক্ষেত্ৰত বাস্তৱবাদ, প্ৰকৃতিবাদ, আধুনিকতাবাদ, উত্তৰ আধুনিকতবাদ, নাৰীবাদ, অধিবাস্তৱবাদ আৰু নাটকৰ ক্ষেত্ৰত এবছাৰ্ডবাদ আৰু অস্তিত্ববাদৰ প্ৰাধান্য লক্ষ্য কৰা যায়। সমালোচনা সাহিত্যতো তেনেদৰে আধুনিকতাবাদ আৰু উত্তৰ আধুনিকতাবাদ, নিৰ্গঠনবাদ প্ৰভৃতি ধাৰাই প্ৰবেশ লাভ কৰিছে।

ভাববিলাস আৰু কল্পনাবিলাস পৰিহাৰ কৰি জীৱনক বাস্তৱ ৰূপত চোৱাৰ বাবে সমকালীন সামাজিক আৰু বৌদ্ধিক পটভূমিতেই বাস্তৱবাদৰ উদ্ভৱ হৈছে। "ঊনবিংশ শতিকাত ফ্ৰান্সত গঢ় লৈ উঠা বাস্তৱবাদী সাহিত্য আন্দোলনে পিছত ইউৰোপৰ লগতে সমগ্ৰ বিশ্বতে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।"

গদ্য আৰু নাট্য সাহিত্যক আধাৰ হিচাপে লৈ ফ্ৰান্সত প্ৰকৃতিবাদৰ জন্ম হয়। এমিল জোলা, মোপাছাঁ আদি লেখকসকলে প্ৰকৃতিবাদী চিন্তাক শক্তিশালী ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। মানৱ জীৱন যে স্বাভাৱিক নিয়মৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত সেই কথা জীৱনৰ প্ৰকৃতি প্ৰতিৰূপৰ মাজত ফুটাই তোলাত প্ৰকৃতিবাদীসকলে প্ৰাধান্য দিছিল। হোমেন বৰগোহাঞিৰ *অস্তৰাগ* এনে দৰ্শনৰ আধাৰত ৰচিত উল্লেখযোগ্য উপন্যাস।

আনহাতে, আধুনিকতাবাদ হ'ল এক বিশিষ্ট ৰাজনৈতিক অৰ্থনৈতিক-সামাজিক আৰু বৌদ্ধিক পৰিমণ্ডলত গঢ় লৈ উঠা এটা জীৱনবোধৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত শিল্প-সাহিত্যত ঘটা আন্দোলন বুলি সাহিত্য সমালোচক নগেন শইকীয়াই মন্তব্য কৰি গৈছে।

হৰেকৃষ্ণ ডেকা, অৰূপা পটঙ্গীয়া কলিতা, মনোৰমা মেধি আদিৰ ৰচনাত আধুনিকতাবাদৰ পৰিচয় পোৱা যায়। আধুনিকতাবাদী আন্দোলন বস্তুজগতৰ পৰিৱৰ্তে মনোজগত আৰু ঐতিহ্যৰ পৰিৱৰ্তে ঐতিহ্যৰ পুনৰ্নিমাণৰ সৈতে জড়িত।

'প্ৰতীকবাদ' হ'ল ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষাৰ্দ্ধৰ ফ্ৰান্সত গঢ় লৈ উঠা সাহিত্য আন্দোলন। ফ্ৰান্সৰ মালার্মে, ভার্লেইন আদি কবিসকলে বাস্তৱবাদ আৰু প্ৰকৃতিবাদৰ বিৰুদ্ধে গঢ়ি তোলা এটা সাহিত্য আন্দোলন হৈছে প্ৰতীকবাদ। প্ৰতীকবাদীসকলে পোনপটীয়া ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰা

বিষয়সমূহ প্ৰতীকী শব্দ বা ভাষাৰে বুজোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছিল। তেওঁলোকে একোটা ভাবক কাব্যৰ আধাৰ কৰি লৈছিল। প্ৰতীকবাদীসকলে বুদ্ধিতকৈ আবেগ, কল্পনা, ৰহস্যবোধ ইত্যাদি অনুভূতিসমূহৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিছিল। মূলতঃ ৰহস্যবাদৰ মাজতে প্ৰতীকবাদৰ বীজ নিহিত হৈ আছিল। অজিৎ বৰুৱা, ভবেন বৰুৱা, হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য, নীলমণি ফুকন, নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ প্ৰভৃতিৰ কবিতাত প্ৰতীকৰ সাৰ্থক প্ৰয়োগ লক্ষ্য কৰা যায়। হোমেন বৰগোহাঞিৰ সাপ, পবীন্দ্ৰ বৰাৰ 'যাদুঘৰ' আদি সাৰ্থক প্ৰতীকবাদী কবিতা।

নাট্য সাহিত্যত আয়'নেস্ক, জাঁ জেনে, হেৰল্ড পিণ্টাৰ, ছেমুৱেল বেকেট আদিৰ মাধ্যমেদি জীৱনৰ যুক্তিহীনতা আৰু সংলগ্নহীনতাৰে নাটক ৰচনাৰ প্ৰয়াসৰ মাজেদি সাহিত্যত এবচাৰ্ডবাদৰ অভিব্যক্তি প্ৰকাশিত হয়। তেওঁলোকে নাটকৰ যোগেদি কোনো আদৰ্শ প্ৰচাৰ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে ব্যক্তিগত জীৱনৰ উপলব্ধিৰ মাজেৰে জীৱনৰ অসহায় স্বৰূপ আৰু সংকট দাঙি ধৰিব খোজে। অসমীয়া সাহিত্যত অৰুণ শৰ্মাৰ *আহাৰ, শ্ৰীনিবাৰণ ভট্টাচাৰ্য্য* আদি নাটকত এবচাৰ্ড চিন্তাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে।

এবচাৰ্ডবাদৰ দৰেই অস্তিত্ববাদী চিন্তাই মানুহৰ জীৱনক প্ৰথাগত পদ্ধতিৰে বিশ্লেষণ নকৰি প্ৰত্যেক মানুহৰে অস্তিত্বক জগতৰ পটভূমিত বিচ্ছিন্নভাৱে চোৱাৰ প্ৰয়াস কৰে। ছো�ৰেণ কিয়েকগার্ড, কার্ল জেস্পার্ছ আৰু গ্ৰোবিয়েৰ মার্শেল প্ৰভৃতিয়ে এই মতবাদ প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছে। জাঁ পল ছার্ত্রেই অস্তিত্ববাদক এক মানৱীয় দৰ্শন স্বৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিল। বিশ্ব সাহিত্যত ডষ্টয়েভস্কিৰ 'ক্ৰাইম এণ্ড পানিছমেণ্ট'ত এনে চিন্তাৰ সাৰ্থক প্ৰতিফলন ঘটিছে। ফ্ৰানৎজ্ কাফ্ৰকা, আলবেয়াৰ কেমু আৰু জাঁ পল ছার্ত্রে প্ৰভৃতিয়ে অস্তিত্ববাদী দৃষ্টিভঙ্গীক আধাৰ হিচাপে লৈ সাহিত্য সৃষ্টি কৰিছিল।

পাশ্চাত্য সাহিত্যত চিত্ৰকল্পবাদী আন্দোলনৰ গুৰি ধৰিছিল প্ৰধানকৈ টি.ই.হিউম. এজৰা পাউণ্ড, এমী লৱেল, হেল্ডা ডুলিটল, হেৰিয়েট মানৰ, ৰিছার্ড এলডিংটন প্ৰভৃতি কবিসকলে। টি.এছ. এলিয়টো এই আন্দোলনৰ দ্বাৰা কিছু পৰিমাণে প্ৰভাৱান্বিত হৈছিল। চিত্ৰকল্পৰ আধাৰত একো একোটা বক্তব্য দাঙি ধৰাই আছিল তেওঁলোকৰ চিন্তাৰ মূল আধাৰ। এজৰা পাউণ্ডে চিত্ৰকল্পবাদী আন্দোলনৰ গুৰি ধৰি কবিতাৰ নতুন আঙ্গিক ৰচনাৰ বাট মুকলি কৰি দিয়ে। হেম বৰুৱা, নৱকান্ত বৰুৱা, বীৰেশ্বৰ বৰুৱা, হৰি বৰ কাকতি, নীলমণি ফুকন, প্ৰভৃতি কবিৰ কবিতাত চিত্ৰকল্পবাদী কাব্য আন্দোলনৰ প্ৰভাৱ লক্ষ্য কৰা যায়।

বিংশ শতিকাৰ সত্তৰৰ দশকত গঢ় লৈ উঠা উত্তৰ আধুনিকতাবাদে যিকোনো তত্ত্ব বা দৰ্শনৰ কর্তৃত্বশীল সূত্ৰ বা দৰ্শনৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিছে। উত্তৰ আধুনিকতাবাদী দৃষ্টিভঙ্গী বিনির্মাণৰ (Disconstruction)ৰ দৃষ্টিভঙ্গী। এই মতবাদ অনুসৰি কোনো এটা বিষয়ৰে এটা Master Discourse বা কর্তৃত্বশীল বক্তব্য থকাৰ প্ৰশ্ন নুঠে। প্ৰতিটো বিষয় বিভিন্ন প্ৰকাৰে ব্যাখ্যা কৰাৰ আৰু তাৰ বেলেগ বেলেগ অর্থ বিচৰাৰ সম্ভাৱনা আছে যাক কোনো এটা কর্তৃত্বশীল সূত্ৰৰ দ্বাৰা দমন কৰিব নোৱাৰি। হৰেকৃষ্ণ ডেকা, মনোজকুমাৰ গোস্বামী, দেৱব্ৰত দাস, দিলীপ চন্দন প্ৰশান্ত কুমাৰ দাস আদিৰ ৰচনাত আধুনিকতাবাদী চিন্তাৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

উত্তৰ আধুনিকতাবাদে সামগ্ৰিকতাৰ ধাৰণা অস্বীকাৰ কৰে আৰু সামাজিক সম্পৰ্কসমূহৰ পৰস্পৰৰ মাজত কোনোধৰণৰ অন্তসংযোগ নাই বুলি বিবেচনা কৰে। মানুহে নিজৰ সুবিধাৰ বাবেহে সংযোগবিহীন ঘটনা, বিষয় আদিৰ মাজত সংযোগ স্থাপন কৰে।

উত্তৰ আধুনিকতাবাদৰ মতে সকলো কাৰ্য বা বিষয়েই খণ্ডিত আৰু একে সময়তে প্ৰবহমান; এতেকে বাহিৰৰ পৰা জাপি দিয়া সকলো ৰীতি-নীতি, কাৰণ, সংযুক্তি আদিৰ লগত কোনো বিষয়ৰ সম্পৰ্ক নাই। যিটো বাস্তৱ বুলি কোৱা হয় তাক ভাষা আৰু ভাষাৰ যোগেদি প্ৰকাশ কৰা বক্তব্যৰ আধাৰত নিৰ্মাণ কৰি লোৱা হয়।

অসমীয়া সাহিত্যত দেবব্ৰত দাস, দিলীপ চন্দন, প্ৰশান্ত কুমাৰ দাস প্ৰভৃতিৰ গল্প-উপন্যাসৰ মাজেদি উত্তৰ আধুনিকতাবাদী চিন্তাই প্ৰসাৰ লাভ কৰিছে।

গতিকে দেখা যায় যে সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যত বাস্তৱবাদ, অধিবাস্তৱবাদ, এবছাৰ্ডবাদ, অস্তিত্ববাদ, প্ৰতীকবাদ, চিত্ৰকল্পবাদ, আধুনিকতাবাদ, উত্তৰ আধুনিকতাবাদ প্ৰভৃতি বিবিধ দৃষ্টিভঙ্গীয়ে প্ৰকাশ লাভ কৰিছে।

১১.৫ সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ

সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যই যুদ্ধৰ পৰৱৰ্তী কালৰ সাহিত্যৰ আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুৰ পৰা সম্পূৰ্ণ ফালৰি কাটি আহি নতুন আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুৰে সাহিত্য সৃষ্টিত মনোনিৱেশ কৰিছে। পছোৱা আৰু ৰামধেনুৱে বাট মুকলি কৰি দিয়া অভিনৱ চিন্তাৰ বিকাশে এই সময়ছোৱাৰ সাহিত্যক বিশেষভাৱে সমৃদ্ধ কৰিছে।

কবিতা, গল্প, নাটক, উপন্যাস, প্ৰবন্ধ, জীৱনী সমালোচনা প্ৰভৃতি সাহিত্যৰ বিভিন্ন শাখাসমূহত পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ নতুন নতুন চিন্তাসমূহে প্ৰসাৰ লাভ কৰাত সাহিত্যৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি পাইছে।

- **কবিতা ঃ** কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতীকবাদ, চিত্ৰকল্পবাদ আদিৰ সাৰ্থক প্ৰয়োগৰ মাধ্যমেদি সাম্প্ৰতিক কবিতাই প্ৰসাৰ লাভ কৰিছে। ভবেন বৰুৱা, নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ, হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য, ভবেন বৰুৱা, হৰেকৃষ্ণ ডেকা, অজিত বৰুৱা, নলিনীধৰ ভট্টাচাৰ্য্য, বীৰেশ্বৰ বৰুৱা, হীৰেন্দ্ৰনাথ দত্ত প্ৰভৃতি কবিসকলে নতুন আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুৰ আধাৰত কাব্য সৃষ্টিত মনোনিবেশ কৰাত অসমীয়া কবিতাৰ বৌদ্ধিক আৰু শৈল্পিক উভয় দিশতে বিকাশ সম্ভৱ হৈ উঠে। এলিয়ট, অডেন, স্পেণ্ডাৰ, হুইটমেন, পাবলো নেৰুদা প্ৰভৃতি কবিসকলক যথেষ্ট পৰিমাণে সৃষ্টিকৰ্মত ইন্ধন যোগাইছে। নৱকান্ত বৰুৱাৰ আৰ্হি অনুসৰণ কৰি পৰৱৰ্তী কবিসকলৰ বহুতেই এলিয়টী আৰ্হিত কাব্য ৰচনাত মনোনিৱেশ কৰিবলৈ ধৰে। আনহাতে হীৰেন ভট্টাচাৰ্য্য আৰু নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ কবিতাত গীতিধৰ্মী সুৰটোৱে প্ৰকাশ লাভ কৰে। সঙ্গীত আৰু ছবিৰ সন্মিলিত ৰূপে হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্যৰ কবিতাক নতুন আবেদন প্ৰদান কৰে।

হৰেকৃষ্ণ ডেকাৰ লগতে অজিৎ বৰুৱা, ভবেন বৰুৱা আদিৰ কবিতাৰ মাধ্যমেদি সাম্প্রতিক অসমীয়া কবিতাই নতুন ৰূপ লাভ কৰে। হোমেন বৰগোহাঞিৰ কবিতাত দেহ-মনৰ ৰহস্য সন্ধানৰ অভিনৱ প্রয়াস চকুত পৰে। সাম্প্রতিক কবিতাৰ ধৰ্ম হৈছে জগতৰ উন্মুক্ত বায়ু লগাকৈ মনৰ সকলো দুৱাৰ খিৰিকী খুলি ৰখা। মহেশ্বৰ নেওগৰ মতে "সাম্প্রতিক কবিতা কোনো এখন সত্রৰ শিষ্য নহয় বা কোনো একে বৰ্গৰ চিহ্নৰ দ্বাৰাও চিহ্নিত নহয়।"

সমাজ সচেতনত আৰু জীৱনমুখী সুৰৰ প্রবাহ এই সময়ছোৱাৰ কবিতাৰ লক্ষ্যণীয় বৈশিষ্ট্য। হৰেকৃষ্ণ ডেকাৰ কবিতাত অনুভূতি আৰু উপলব্ধিৰ তীব্রতা বেছি আৰু অধিক মনোগ্রাহী। আধুনিক অসমীয়াৰ কবিতাৰ ভাষাৰ প্রজ্ঞা বিচাৰি পোৱা যায় বিপুলজ্যোতি শইকীয়াৰ কবিতাত। ভবেন বৰুৱা, অজিৎ বৰুৱা, নলিনীধৰ ভট্টাচার্য্য, নীলমনি ফুকন আদিয়ে এই কালছোৱাৰ কবিতাৰ কাৰণে প্রয়োজনীয় পৃষ্ঠভূমি গঢ়ি তুলিছিল। ৭০ৰ দশকতে আৰম্ভ হোৱা আৰু ৮০ৰ দশকৰ মাজভাগলৈকে চলা গণ-আন্দোলনে অসমীয়া জাতীয় জীৱনক যেনেদৰে প্রভাৱিত কৰিছিল, তাৰ সমান্তৰালভাৱে অসমীয়া সাহিত্যৰ সার্থক সৃষ্টিৰ নিদর্শন বিশেষ দেখা নাযায়।এই সময়ছোৱাত জ্ঞান পূজাৰী, ৰবীন্দ্র সৰকাৰ, সমীৰ তাঁতী, সনন্ত তাঁতী, পূর্ণ ভট্টাচার্য্য, বিপুলজ্যোতি শইকীয়া, মাখন কলিতা, কৰবী ডেকা হাজৰিকা, আনিছ উজ জামান, উদয় কুমাৰ শর্মা, মীৰা ঠাকুৰ আদিয়ে কবিতা ৰচনাৰ ক্ষেত্রত বিশেষ পাৰদর্শিতা প্রদর্শন কৰে।

প্রকাশ (১৯৭৫), *আমাৰ প্রতিনিধি* (১৯৫৯), *নৱযুগ, সমকালীন, নতুন পৃথিৱী* (১৯৭২), *সংলাপ, অঙ্গীকাৰ* (১৯৭২-৭৬), *চিৰন্তন* (১৯৭২-৭৫), *প্রান্তিক, সূত্রধাৰ* আদি আলোচনীয়ে এই যুগৰ সাহিত্যৰ পটভূমি নির্মাণ আৰু বিস্তৃতিত বৰঙণি যোগাইছিল।

- **চুটিগল্প ঃ** সত্তৰৰ দশকত গল্পকাৰ হিচাপে আত্মপ্রকাশ কৰা শীলভদ্রৰ গল্পত বাস্তৱবোধৰ পৰিচয় পোৱা যায়। তেওঁৰ গল্পৰ ভাষা আৰু কথনভঙ্গীত স্বকীয়তা বিদ্যমান। জীৱনৰ বৈচিত্রময় ৰূপৰ সমাৱেশে তেওঁৰ গল্পক বর্ণ-বৈভেৱেৰে বৈচিত্রময় কৰি তুলিছে।

অতুলানন্দ গোস্বামীৰ গল্পৰ বিষয়বস্তু সহজ আৰু সৰল জীৱনৰ পৰা সচৰাচৰ চকুত নপৰা অভিজ্ঞতাক সামৰি মানৱীয় আবেদনেৰে পৰিপূর্ণ কৰি তোলাৰ প্রয়াস দেখা যায়। নগেন শইকীয়াৰ গল্পৰ কথনভঙ্গী সাৱলীল। তেওঁৰ সাম্প্রতিক কালৰ গল্পত পৰিপক্ক অভিজ্ঞতাৰ ছাপ স্পষ্ট। বলিষ্ঠ সমাজ-চেতনাৰে গল্প ৰচনাত প্রবৃত্ত হোৱা অৰুণ গোস্বামীৰ গল্পৰ ভঙ্গী বক্তৃতাধর্মী। কুমুদ গোস্বামীৰ গল্পত সংবেদনশীলতা আৰু সূক্ষ্ম পর্যবেক্ষণ ক্ষমতাৰ পৰিচয় ফুটি উঠিছে। সত্তৰৰ দশকৰ এগৰাকী প্রভাৱশালী গল্পকাৰ প্রণৱজ্যোতি ডেকাৰ প্রকাশৰীতি বলিষ্ঠ আৰু বাস্তৱধর্মী। তেওঁৰ 'বেৱাৰিচ লাচ' এটি গুৰুত্বপূর্ণ গল্প। অপূর্ব শর্মা এই কালছোৱাৰ এগৰাকী অতি সম্ভাৱনাপূর্ণ গল্পকাৰ। প্রকাশভঙ্গীৰ বলিষ্ঠতাই জনপ্রিয়তাৰ অন্যতম কাৰণ।

বাস্তৱবোধক আধাৰ হিচাপে লৈ গল্প ৰচনাত মনোনিৱেশ কৰা হৰেকৃষ্ণ ডেকা এই কালছোৱাৰ এগৰাকী প্ৰভাৱশালী গল্পকাৰ। তেওঁৰ ভাষা বলিষ্ঠ আৰু বৰ্ণনা যথোপযুক্ত আৰু ভাৱ প্ৰৱণতাৰ পৰা মুক্ত। এই সময়ছোৱাৰ আন কেইগৰাকীমান উল্লেখযোগ্য গল্পকাৰ হ'ল মহেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ, কেশৱ শইকীয়া, অণিমা দত্ত, মামণি ৰয়ছম গোস্বামী ইত্যাদি।

সত্তৰৰ দশকৰ লেখকসকলৰ ৰচনাত ৰাজনৈতিক চেতনা তীব্ৰ ৰূপত প্ৰকাশিত হৈছে। ৰাজনৈতিক চিন্তা-ভাৱনাক সাহিত্যকৰ্মৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত কৰাৰ প্ৰৱণতা এই কালছোৱাৰ ভালেমান তৰুণ কবিৰ সৃষ্টিৰাজিৰ মাজত দেখিবলৈ পোৱা যায়। পৰম্পৰাগত চিন্তা-ভাৱনাক লৈও ভালেমান গল্প ৰচিত হৈছে। ৰিজু হাজৰিকা, ভূৱন মোহন মহন্ত, বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি, উদয়াদিত্য ভৰালী, বিপুল খাটনিয়াৰ, মদন শৰ্মা আদিয়ে এই কালছোৱাৰ গল্প সাহিত্যলৈ ভালেখিনি বৰঙণি আগবঢ়াইছে।

বিপুল খাটনিয়াৰৰ গল্পত অন্যায়, অবিচাৰ আৰু শোষণৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিৰোধৰ ভাব প্ৰকাশিত হৈছে। মদন শৰ্মাৰ গল্পত সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতাৰ ভাব প্ৰকাশিত হৈছে। উদয়াদিত্য ভৰালীৰ গল্পত বৌদ্ধিকতাৰ ছাপ স্পষ্ট আৰু তেওঁৰ প্ৰকাশৰীতি বলিষ্ঠ।

এই সময়ছোৱাৰ অন্যান্য গল্পকাৰসকল হ'ল ভূপেন্দ্ৰনাৰায়ণ ভট্টাচাৰ্য্য, ৰবীন্দ্ৰ বৰা, জ্ঞান পূজাৰী, দেৱব্ৰত দাস ইত্যাদি। মহিলা গল্পকাৰসকলৰ ভিতৰত ফুল বৰা, নীলিমা শৰ্মা, প্ৰবীণা শইকীয়া, দীপালী দত্ত, প্ৰীতি বৰুৱা, নিৰুপমা বৰগোহাঞি, পূৰবী বৰমুদৈ, মামণি ৰয়ছম গোস্বামী, মনোৰমা দাস মেধি, অৰূপা পটঙ্গীয়া কলিতা, মনালিছা শইকীয়া, মল্লিকা কন্দলী আদিৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। নাৰী মনৰ জটিলতা আৰু বৈচিত্ৰ, সামাজিক অন্যায়-অবিচাৰৰ প্ৰতি প্ৰতিৰোধৰ মনোভঙ্গী, আত্মত্যাগ আৰু সেৱাৰ মনোভাৱ এইসকল গল্পকাৰৰ গল্পৰ মাজেদি পৰিস্ফুট হৈছে।

- **নাট্য-সাহিত্য ঃ** নাট্য-সাহিত্যৰ ফালে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলে দেখা যায় যে সত্তৰৰ দশকত সামাজিক সমস্যামূলক বাস্তৱধৰ্মী নাটক ৰচনাৰ প্ৰতি নাট্যকাৰসকলৰ দৃষ্টি আকৰ্ষিত হয়। আনহাতে, একাঙ্কিকা নাটকেও জনসাধাৰণৰ মাজত বিশেষ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। বিশেষকৈ সত্যপ্ৰসাদ বৰুৱা, দুৰ্গেশ্বৰ বৰঠাকুৰ, প্ৰবীণ ফুকন, ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া, তফজ্জুল আলি, জয়ন্ত বৰুৱা, ভূপেন হাজৰিকা আদিয়ে ভালে সংখ্যক একাঙ্কিকা নাট ৰচনা কৰি উলিয়াইছিল।

  পাশ্চাত্যৰ এবচার্ড নাট্যৰীতি অনুসৰণ কৰি নাট্যকাৰ অৰুণ শৰ্মাই *শ্ৰীনিবাৰণ ভট্টাচাৰ্য্য* (১৯৬৭) নাটকৰ যোগেদি অসমতেই এই ধাৰাৰ প্ৰভাৱ কঢ়িয়াই আনে। তেওঁৰ *আহাৰ* নাটকতো এবচার্ড নাটকৰ আৰ্হি গ্ৰহণৰ প্ৰয়াস লক্ষ্য কৰা যায়। সত্তৰৰ দশকৰ কেইবাখনো নাটকত নতুন আঙ্গিক আৰু নাট্যশৈলীৰ প্ৰয়োগ ঘটিছে। এই সময়ছোৱাত এখনি উল্লেখযোগ্য নাটক হ'ল হিমেন্দ্ৰ কুমাৰ বৰঠাকুৰৰ *বাঘ* (১৯৭১), ব্যঞ্জনাময়

সংলাপ আৰু বলিষ্ঠ চৰিত্ৰদৃষ্টি, প্ৰকাশভঙ্গীৰ সৰলতা এই নাটখনৰ মনকৰিবলগীয়া গুণ। এই সময়ছোৱাত ৰচিত আন কেইখনমান নাটকত সামাজিক চেতনা, যুক্তিবাদ আৰু বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ পৰিচয় পোৱা যায়। এনে নাটকৰ ভিতৰত আলি হাইদৰৰ *এটি চোলাৰ কাহিনী* অৰুণ শৰ্মাৰ *চিঞৰ* মহেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰৰ *জন্ম* অখিল চক্ৰৱৰ্তীৰ *উত্তৰ পুৰুষ* সতীশ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *মহাৰাজা* (১৯৮৩) অৰুণ শৰ্মাৰ *বুৰঞ্জী পাঠ* (১৯৭৮) আদিৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি।

এই সময়ছোৱাৰ আন এগৰাকী প্ৰসিদ্ধ নাট্যকাৰ সত্যপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ নাটকত চৰিত্ৰৰ মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ এটি বৈশিষ্ট্য। এই সময়ছোৱাত ৰচিত বৰুৱাৰ উল্লেখযোগ্য নাটককেইখন হ'ল *নায়িকা নাট্যকাৰ* (১৯৭৬) আৰু *মৃণাল মাহী* (১৯৭৭)

বিগত সময়ছোৱাত লোকনাট্যৰ উপাদানৰ সংযোগ ঘটাই আধুনিক নাটক ৰচনা কৰা পদ্ধতিয়ে নাট্যকাৰখনৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছে। এনে নাটকৰ ভিতৰত যুগল দাসৰ *বায়নৰ খোল* (১৯৮২)ৰ নাম বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। নাটখনত ফলপ্ৰসূভাৱে আধুনিক সামাজিক নাটকৰ বুকুত অঙ্কীয়া ভাওনা সংযোগ কৰি দিয়া দেখা যায়। এই ধাৰাৰ অন্যান্য নাটকসমূহৰ ভিতৰত সতীশ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *মহাৰাজা*আনন্দ মোহন ভাগৱতীৰ *জতুগৃহ*, মুনীন ভূঞাৰ *হাতী আৰু ফান্দী*আদিৰ নাম বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। অখিল চক্ৰৱৰ্তী, ৰফিকুল হুচেইন, আলি হাইদৰ আদিয়েও এনে ধৰণৰ পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ আধাৰত কেইবাখনো নাটক ৰচনা কৰিছে।

- **উপন্যাস ঃ** সত্তৰৰ পৰা নব্বৈৰ দশকৰ ভিতৰত পূৰ্বৰে পৰা উপন্যাস ৰচনা কৰি প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা ঔপন্যাসিকসকলৰ ভালেমান উল্লেখযোগ্য উপন্যাস প্ৰকাশিত হৈছে। বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *মৃত্যুঞ্জয়* (১৯৭০), *প্ৰতিপদ* (১৯৭০), *ৰঙামেঘ* (১৯৭৬), *মুণিচুনিৰ পোহৰ* (১৯৭৯), *কালৰ হুমনিয়াহ* (১৯৮২) আদি এই ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য। নৰকান্ত বৰুৱাৰ *ককাদেউতাৰ হাড়* (১৯৭৩)। *গড়মা কুঁৱৰী* (১৯৭৯), *মানুহ আটাইবোৰ দ্বীপ* (১৯৮১); যোগেশ দাসৰ *উৎকণ্ঠ উপকণ্ঠ* (১৯৭০); হোমেন বৰগোঁহাইৰ *অস্তৰাগ* (১৯৮৬), *কুশীলৱ* (১৯৭০), *তিমিৰ তীৰ্থ* (১৯৭৫), *হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়* (১৯৭৩), *পিতাপুত্ৰ* (১৯৭৫), *মৎস্যগন্ধা* (১৯৮৭), *সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়* (১৯৮৭); নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ *হৃদয় এটা নিৰ্জন দ্বীপ* (১৯৭০), *ছায়া আৰু ছবি* (১৯৭১), *সামান্য অসামান্য* (১৯৭১), *কেক্‌টাচৰ ফুল* (১৯৭৬), *ইপাৰৰ ঘৰ সিপাৰৰ ঘৰ* (১৯৭৯), *সেই নদী নিৰবধি* (১৯৭৯), *অন্য জীৱন* (১৯৮৬), *চম্পাৱতী* (১৯৯০) আদিৰ কথা বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

হোমেন বৰগোহাঞিৰ *অস্তৰাগ* উপন্যাসত পাশ্চাত্যৰ প্ৰকৃতিবাদী দৰ্শনৰ প্ৰভাৱ স্পষ্ট। তেওঁৰ *কুশীলৱ, তিমিৰ তীৰ্থ*প্ৰভৃতি উপন্যাসত ৰাজনৈতিক চিন্তাধাৰাই প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। নিৰোদ চৌধুৰীৰ আকৰ্ষণীয় ভাষা আৰু কাহিনী কথনৰ পাৰদৰ্শিতাৰে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰি এই সময়ছোৱাৰ অসমীয়া উপন্যাসৰ ইতিহাসক সমৃদ্ধ

কৰিছে। *কালহীৰা* (১৯৭০), *পানী* (১৯৭০), *নাম ৰাখিলোঁ বাসবী* (১৯৯১), *নকল বাঘ* (১৯৭৩) আদি তেওঁৰ এই কালছোৱাত ৰচিত জনপ্রিয় উপন্যাস। কনকসেন ডেকাৰ *সোণৰ পালেঙত নুশুৱায়* (১৯৭১); ৰাধিকা মোহন ভাগৱতীৰ *ৰক্তজৱা* (১৯৭০); নবীন বৰুৱাৰ *কটন কলেজ* (১৯৭৩), *অমোঘ নিবিড় অন্ধকাৰ* (১৯৭২), *ফিনিক্স পখীৰ গান* (১৯৭৩); ৰাজেন্দ্রনাথ হাজৰিকাৰ *নেপথ্য* (১৯৭১); ভুৱনমোহন মহন্তৰ *হৃদয়* (১৯৭৩), *নৈ বৈ যায়* (১৯৭৬), *অনিৰুদ্ধ গতি* (১৯৭৬), *জননী* (১৯৭৯), *শুভবিবাহ* (১৯৮০), *বৰষা গৱজে ঘন* (১৯৮০), *বাঢ়নি নৈৰ সোঁত* (১৯৮২); পোলেন বৰকটকীৰ *এজন দধীচিৰ সন্ধানত* (১৯৭৪) প্রভৃতি এই কালছোৱাৰ ভিতৰত ৰচিত উল্লেখযোগ্য উপন্যাস। এই কালছোৱাৰ প্রায়বোৰ উপন্যাসৰেই কেতবোৰ সাধাৰণ লক্ষণ চকুত পৰে। তেওঁলোকৰ ৰচনাৰ মাজেদি সামাজিক প্রতিবাদৰ ধাৰা, প্রগতিবাদ, ৰোমাণ্টিক অনুভূতি প্রৱণতাৰ ধাৰা আৰু তথ্যভিত্তিক সামাজিক উপন্যাসৰ ধাৰা এইকেইটা দিশে প্রধানভাৱে প্রকাশ লাভ কৰে।

বসন্ত দাস আৰু ভূপেন শর্মাৰ উপন্যাসৰ মাজেদি এই সময়ছোৱাৰ ৰোমাণ্টিক অনুভূতিপ্রৱণতাৰ ধাৰাটিয়ে ভুমুকি মাৰিছেহি। বসন্ত দাসৰ *জংচন* (১৯৭৪) আৰু ভূপেন শর্মাৰ *উড্ডীন উত্তৰীয়ত* তীব্র কল্পনাৰ লগতে অনুভূতিসিক্ত ভাষাৰ প্রয়োগ চকুত লগা।

এই কালছোৱাৰ প্রগতিবাদী ধাৰাটো সঞ্জীৱিত কৰিছে মূলতঃ তোষেশ্বৰ চেতিয়া, অচ্যুৎ শর্মা, ফুলেন বর্মন, দিনেশ শর্মা আদিয়ে। তোষেশ্বৰ চেতিয়াৰ *লৌহপিঞ্জৰ* (১৯৭৭); অচ্যুৎ শর্মাৰ *সূর্য্য শিখা* (১৯৭৭), *ছিন্নমূল* (১৯৭৭); ফুলেন বর্মনৰ *হাতী ৰজা হোৱাৰ কথা* (১৯৮৪); দিনেশ শর্মাৰ *আপোনজন* (১৯৮৩); ধ্রুৱজ্যোতি বৰাৰ *লোহা* (১৯৮৫) প্রভৃতি উপন্যাসৰ প্রসঙ্গ এই ক্ষেত্রত উল্লেখনীয়।

এই কালছোৱাত দেশৰ সামাজিক-সাংস্কৃতিক দিশৰ আলোকনেৰে সমৃদ্ধ কেইবাখনো আঞ্চলিক উপন্যাসে প্রকাশ লাভ কৰে। জয়ন্ত ৰংপিৰ *পুৱাতে এজাক ধনেশ* (১৯৭০) উপন্যাসত কার্বি আংলঙৰ নৈসর্গিক প্রকৃতিৰ লগতে জিলাখনৰ আর্থ-সামাজিক দিশটোৱে প্রাধান্য লাভ কৰিছে। স্বর্ণ বৰাৰ *ডিমুং নদীৰ গীতত* ডিমাচাসকলৰ জীৱন আৰু সংস্কৃতিয়ে প্রাধান্য লাভ কৰিছে।

এই কালছোৱাৰ ভিতৰত পৰাগকুমাৰ ভট্টাচার্য্য, সন্তোষ কুমাৰ শর্মা, ভুবন কলিতা, শৈলেন ভট্টাচার্য্য, প্রবীন শালৈ, নীলিমা শর্মা, ইন্দ্রেশ্বৰ গোস্বামী, ধীৰেণ বৰঠাকুৰ, অৰবিন্দ শর্মা, চিদানান্দ শইকীয়া আৰু কুমুদ গোস্বামীয়ে কেইবাখনো উপন্যাস ৰচনা কৰে। এইসকলৰ ভিতৰত পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচার্য্য, ইন্দ্রেশ্বৰ গোস্বামী আৰু কুমুদ গোস্বামী পাঠকৰ অধিক পৰিচিত।

এই সময়ছোৱাত তুলনামূলকভাৱে জ্যেষ্ঠ আৰু আগৰে পৰাই প্রতিষ্ঠা লাভ কৰা কেইবাগৰাকীও প্রবীণ লেখকে উপন্যাস ৰচনাৰে সমকালীন সাহিত্যৰ ভেটি টনকিয়াল কৰিছে। অৰুণ শর্মাৰ *উভলা শিপা* (১৯৭৯); বীৰেণ বৰকটকীৰ *ভৰলীৰ পাৰে পাৰে*

(১৯৮১), *মৃত্যু গচকি আনা জয় জিনি* (১৯৮৮); প্ৰদীপ শইকীয়াৰ *ওমৰ খায়াম* (১৯৮৭); সুশীল শৰ্মাৰ *মৰীচিকা* (১৯৮৭); গোবিন্দ চন্দ্ৰ পৈৰাৰ *প্ৰেম আৰু পৃথিৱীৰ* (১৯৮৮); ইমৰাণ শ্বাহৰ *জবান বন্দী* (১৯৮৮); অতুলানন্দ গোস্বামীৰ *নামঘৰীয়া* (১৯৯০) আদিৰ নাম বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। এনেদৰে নবীন আৰু প্ৰৱীণ লেখকৰ সৃষ্টিয়ে আলোচ্য কালছোৱাৰ অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে।

নিৰুপমা বৰগোহাঞিঁ আৰু মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে এই সময়ছোৱাত কেইবাখনো সার্থক উপন্যাস ৰচনা কৰি অসমীয়া উপন্যাসক সমৃদ্ধ কৰিছে। মূলতঃ মানৱতাবাদ আৰু নাৰীবাদী চিন্তাৰ সম্প্ৰসাৰণত এওঁলোকৰ অৱদান যথেষ্ট। বিশেষকৈ নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ *অন্যজীৱন* (১৯৮৭) আৰু *চম্পাৱতী* (১৯৯০) উপন্যাসত নাৰীবাদী চিন্তাই প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। এই সময়ছোৱাত আত্মপ্ৰকাশ কৰা আন এগৰাকী জনপ্ৰিয় ঔপন্যাসিক হ'ল অৰূপা পটংগীয়া কলিতা। তেওঁৰ *মৃগনাভি* (১৯৮৭) উপন্যাসত উচ্চ হিন্দু সমাজৰ বিধৱা সমস্যাই প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে।

- **জীৱনী সাহিত্য ঃ** সত্তৰৰ দশকত জীৱনী সাহিত্যলৈ উল্লেখনীয় বৰঙণি আগবঢ়াওতা সকলৰ ভিতৰত নন্দ তালুকদাৰৰ নাম বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। তেওঁ *কনকলাল বৰুৱা* (১৯৭২), *কালিৰাম মেধি* (১৯৭৮), *হেম বৰুৱা* (১৯৭৮), *সূর্য্য কুমাৰ ভূঞা* (১৯৮৪) প্ৰভৃতি কেইবাখনো জীৱনী ৰচনা কৰে। আন এগৰাকী জীৱনীকাৰ শশী শৰ্মাৰ *সাহিত্যৰথী পদ্মনাথ গোহাঞিবৰুৱাত* লেখকে বিষয়ৰ প্ৰতি এক সমালোচনামূলক দৃষ্টিভঙ্গী গ্ৰহণ কৰিছে। বেণুধৰ শৰ্মাৰ *পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী* (১৯৭২)ত গোস্বামীৰ জীৱনৰ সমলবোৰ ঘটনা কালানুক্ৰমিক ৰূপত বিশ্বাসযোগ্যভাৱে উপস্থাপন কৰা হৈছে। ভৱপ্ৰসাদ চলিহাৰ *মহেশ্বৰ নেওগ ঃ মানুহ আৰু কাম* (১৯৭৪) গ্ৰন্থখনিত নেওগৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিমূলক কার্যাৱলীৰ চমু বিৱৰণ দাঙি ধৰা হৈছে। আব্দুছ ছাত্তাৰৰ *কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ* (১৯৭৫)ত লেখকে সন্দিকৈৰ জীৱনৰ প্ৰায় সকলোবোৰ কথা সামৰি লোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছে। প্ৰফুল্ল বৰাৰ *চৈয়দ আব্দুল মালিক* (১৯৭৬) আন এখনি সুখপাঠ্য জীৱনীমূলক গ্ৰন্থ।

তিলক দাসৰ *বিষ্ণুৰাভা এতিয়া কিমান বাতি* (১৯৭৭) গ্ৰন্থখনিত উপন্যাসৰ কথনভঙ্গীৰ যোগেদি যাযাবৰী শিল্পীগৰাকীৰ জীৱন কাহিনী চিত্ৰিত কৰিছে। যুগৰ দাসৰ *মহেন্দ্ৰনাথ ডেকাফুকন* (১৯৮৩); অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ *বাগ্মীবৰ ফুকনৰ আখ্যান* (১৯৮০) আৰু *সূর্য্যচৰিত* (১৯৮১) আদিত সমালোচনাত্মক দৃষ্টিভঙ্গীৰে জীৱনীকাৰে নির্দিষ্ট ব্যক্তিকেইগৰাকীৰ জীৱনৰ দোষ-গুণসমূহ ফঁহিয়াই দেখুৱাইছে। তীর্থনাথ শৰ্মাৰ *বেণুধৰ শৰ্মা* (১৯৮৩); যোগেন্দ্ৰ নাৰায়ণ ভূঞাৰ *দুর্গাপ্ৰসাদ মজিন্দাৰ বৰুৱা* (১৯৮৮); ভৃগুমোহন গোস্বামীৰ *জনকৃষ্টিৰ সাধক ডক্টৰ প্ৰফুল্লদত্ত গোস্বামী* (১৯৯০); ভুৱনমোহন দাসৰ *নিজৰা কবি শৈলধৰ ৰাজখোৱা* (১৯৯০); অতুল চন্দ্ৰ বৰুৱাৰ 'শৰৎচন্দ্ৰ গোস্বামী' (১৯৮৭), নমিতা ডেকাৰ *যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা* (১৯৯১); পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচার্য্যৰ

নিৰ্মলপ্ৰভাৰ অনুপম আভা (১৯৯১); প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীৰ *মাণিকচন্দ্ৰ বৰুৱা* (১৯৭৭); সত্যেন্দ্ৰ বৰকটকীৰ *নাপলেয় বোনাপার্ট* (১৯৭৩), *আডল্ফ হিট্‌লাৰ* (১৯৮২); নিৰোদ চৌধুৰীৰ *ইন্দিৰা গান্ধী* (১৯৮৪); নিৰোদ চৌধুৰীৰ *ৰাধাগোবিন্দ বৰুৱা* (১৯৭৮) আদিৰ নাম এই ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

এই সময়ছোৱাত সাহিত্যিক ইতিহাসবিদ আৰু সাংস্কৃতিক কৰ্মীৰ জীৱনীৰ লগে লগে ৰাজনৈতিক ব্যক্তিৰ জীৱনীত যথেষ্ট সংখ্যক প্ৰকাশিত হৈছে। ইয়াৰ কিছু সংখ্যক জীৱনী গতানুগতিক আৰু কিছু সংখ্যক জীৱনীও তথ্যনিষ্ঠতাৰ দিশত অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে। সুখপাঠ্যতাৰ দিশটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ৰচিত হোৱাৰ বাবে প্ৰায়বোৰ জীৱনী ৰচনাত গতানুগতিকতা পৰিহাৰৰ প্ৰয়াস দেখা যায়।

- **আত্মজীৱনী ঃ** জীৱনীৰ সমান্তৰালভাৱে আত্মজীৱনীয়েও এই সময়ছোৱাত বিশেষ প্ৰাধান্য লাভ কৰে। সত্তৰৰ পৰা নব্বৈৰ দশকৰ ভিতৰত প্ৰকাশিত উল্লেখযোগ্য আত্মজীৱনীসমূহ হ'ল— পদ্মনাথ গোহাঞিবৰুৱাৰ *মোৰ সোঁৱৰণী* (১৯৭১)ত লেখকৰ ব্যক্তিগত আৰু ৰাজহুৱা জীৱনৰ সামগ্ৰিক দিশৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। ঊনবিংশ শতিকাৰ অসমৰ শিক্ষা, সাহিত্য আৰু ৰাজনীতিৰ বহুতো নিৰ্ভৰযোগ্য তথা গ্ৰন্থখনিত সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে। ৰাজাবালা দাসৰ *তিনিকুৰি দহ বছৰৰ স্মৃতি* (১৯৭১) গ্ৰন্থখনিৰো ঐতিহাসিক মূল্য অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। গ্ৰন্থখনিত অসমৰ স্ত্ৰীশিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণ, সমাজত নাৰীৰ স্থান ইত্যাদি বিভিন্ন দিশত আলোকপাত কৰা হৈছে।

নিত্যনান্দ বৰদলৈৰ *পুৰণি দিনৰ ৰেঙণি* (১৯৭৪); নলিনীবালী দেৱীৰ *এৰি অহা দিনবোৰ* (১৯৭৭); অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ *স্মৃতিলেখা* (১৯৮১); ৰাজেন্দ্ৰলাল উজীৰৰ *জীৱন সোঁৱৰণ* (১৯৭৯); দেৱেশ্বৰ শৰ্মাৰ *হেৰাই যোৱা দিনবোৰ* (১৯৮০); ধনাই বৰাৰ *মোৰ জীৱন যাত্ৰাৰ ব্যথা* (১৯৮০); জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱাৰ *মোৰ ব্যথা* (১৯৮১), হিৰণ্য কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *কাৰাৰুদ্ধ জীৱনৰ বাকৰুদ্ধ কাহিনী* (১৯৮৪); বেণুধৰ শৰ্মাৰ *মজিয়াৰ পৰা মেজলৈ* (১৯৮৫); অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰীৰ *মোৰ জীৱন ধুমুহাৰ এছাটি* (১৯৮৬); মহেশ্বৰ নেওগৰ *জীৱনৰ দীঘ আৰু বাণী* (১৯৮৮); হোমেন বৰগোহাঞিৰ *আত্মানুসন্ধান* (১৯৮৮); মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ *আধা লেখা দস্তাবেজ* (১৯৮৮); ত্ৰৈলোক্যনাথ গোস্বামীৰ *অতীতৰ কথা* (১৯৮৯); চৈয়দ আব্দুল মালিকৰ *মোৰ জীৱনৰ নহ'লবোৰ* (১৯৯০); মহেন্দ্ৰ বৰাৰ *উপলা নদীৰ দৰে* (১৯৯০) আদিৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি।

উল্লিখিত আত্মজীৱনীসমূহৰ ভিতৰত নলিনীবালা দেৱীৰ *এৰি অহা দিনবোৰ* (১৯৭৭)গ্ৰন্থখনিত পাৰিবাৰিক আৰু ৰাজহুৱা জীৱনৰ ঘটনাৰাজি সুখপাঠ্য ৰূপত প্ৰকাশ কৰা হৈছে। অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ *স্মৃতিলেখা* (১৯৮১) সম্পূৰ্ণ ৰূপেই আত্মজীৱনী, দেৱেশ্বৰ শৰ্মাৰ *হেৰাই যোৱা দিনবোৰত* (১৯৮০) অসমৰ ৰাজনৈতিক ঘটনাৱলীয়ে প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। অমিয় কুমাৰ দাসৰ *জীৱনস্মৃতিতো* ৰাজনৈতিক জীৱনৰ ঘটনাৱলীয়ে প্ৰধানভাৱে স্থান লাভ কৰিছে।

হিৰণ্য কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *কাৰাৰুদ্ধ জীৱনৰ বাকৰুদ্ধ কাহিনী*তো ৰাজনৈতিক ভাব-চিন্তাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। বেণুধৰ শৰ্মাৰ *মাজিয়াৰ পৰা মেজলৈ* অসমীয়া আত্মজীৱনী-মূলক সাহিত্যলৈ উল্লেখযোগ্য অৱদান। অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰীৰ *মোৰ জীৱন ধুমুহাৰ এছাটি* (১৯৮৬) সাহিত্যিক দিশৰ পৰা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ আত্মজীৱনী। অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতি আৰু ৰাজনীতিৰ বহুতো গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা ইয়াত সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে। এখনি সৰস আৰু বিৱৰণাত্মক আত্মজীৱনী হিচাপে মহেশ্বৰ নেওগৰ *জীৱনৰ দীঘ আৰু বাণী* (১৯৮৮) এখনি উচ্চ সাহিত্যিক গুণসম্পন্ন আত্মজীৱনী।

হোমেন বৰগোহাঞিৰ *আত্মানুসন্ধান* (১৯৮৮) অসমীয়া সাহিত্যত এখনি সম্পূৰ্ণ ব্যতিক্ৰমধৰ্মী আত্মজীৱনী। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে আৱেগ সিক্ত ভাষাৰে মনোহাৰী ৰূপত *আধালেখা দস্তাবেজ* গ্ৰন্থখনি ৰচনা কৰিছে।

মহেন্দ্ৰ বৰাৰ *উপলা নদীৰ দৰে* এখনি অতি মনোগ্ৰাহী আৰু ঐতিহাসিক দিশৰ পৰা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ আত্মজীৱনী। সামগ্ৰিকভাৱে দেখা যায় যে এই কালছোৱাত ৰচিত আত্মজীৱনীসমূহত ব্যক্তিগত জীৱনৰ লগে লগে সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক আৰু সাহিত্যিক দিশসমূহেও কম-বেছি পৰিমাণে প্ৰকাশ লাভ কৰিছে।

এই কালছোৱাত প্ৰকাশিত প্ৰধান সাহিত্যালোচনীসমূহৰ ভিতৰত *প্ৰকাশ* (১৯৭৫), *নতুন পৃথিৱী* (১৯৭২), *সংলাপ* (১৯৭১), *অঙ্গীকাৰ* (১৯৭২-৭৬), *চিৰন্তন* (১৯৭২-৭৫), *মনোৰঞ্জন* (১৯৭৩-৭৫), *প্ৰান্তিক*, *সূত্ৰধাৰ* আদিৰ নাম বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিব পাৰি।

এই সময়ছোৱাৰ সাহিত্য সমালোচনাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰবীণসকলৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। ত্ৰৈলোক্যনাথ গোস্বামীৰ 'নন্দনতত্ত্ব— প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্য' (১৯৮০), 'ইংৰাজী সমালোচনাৰ ধাৰা আৰু অসমীয়া সাহিত্যত তাৰ প্ৰভাৱ' (১৯৭০); সত্যেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মাৰ 'অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত' (১৯৮১), 'অসমীয়া উপন্যাসৰ গতিধাৰা' (১৯৭৬), 'হীৰেণ গোঁহাইৰ 'সাহিত্যৰ সত্য' (১৯৭০) আদিৰ কথা এই ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য। মহেন্দ্ৰ বৰা, নগেন শইকীয়া, গোবিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মা, উপেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা, আনন্দ বৰমুদৈ, ভবেন বৰুৱা, প্ৰহলাদ কুমাৰ বৰুৱা, বসন্ত কুমাৰ শৰ্মা, হেম বৰা আদিয়ে সমালোচনা সাহিত্যলৈ যথেষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছে।

অগ্ৰগতি নিৰীক্ষণ

প্ৰশ্ন নং ১ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ পটভূমি কি? (১৫০টা শব্দৰ ভিতৰত)

প্ৰশ্ন নং ২ ঃ ১৯৭০-১৯৯০ চনলৈ যি কেইগৰাকী কবিয়ে অসমীয়া কবিতাক সমৃদ্ধ কৰিলে তেওঁলোকৰ চমু পৰিচয় আগবঢ়াওক। (২৫০টা শব্দৰ ভিতৰত)

প্ৰশ্ন নং ৩ ঃ ১৯৭০-১৯৯০ চনলৈ অসমীয়া সাহিত্যক প্ৰভাৱিত কৰা ধাৰাসমূহৰ বিষয়ে চমুকৈ লিখক। (২৫০টা শব্দৰ ভিতৰত)

১১.৬ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

- এই অধ্যায়টি অধ্যয়নে আমাক সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যই পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ বিবিধ ধাৰাৰ সৈতে সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি যে অসমীয়া সাহিত্যৰ সমৃদ্ধিত সহায় কৰিছে তাৰ ধাৰণা দিলে।
- এই কালছোৱাৰ ভিতৰত গল্প-উপন্যাসত বাস্তৱবাদ, অধিবাস্তৱবাদ, আধুনিকতাবাদ আৰু উত্তৰ আধুনিকতাবাদী চিন্তাৰ প্ৰসাৰ ঘটাৰ দৰেই কবিতাত প্ৰতীকবাদ, চিত্ৰকল্পবাদ, আধুনিকতাবাদ, উত্তৰ আধুনিকতাবাদ আদি দৃষ্টিভঙ্গীৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। তেনেদৰে নাটকত অস্তিত্ববাদ, এবচার্ডবাদ আদিৰ প্ৰতিফলন লক্ষ্য কৰা যায়।
- সাম্প্রতিক কালছোৱাত অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহৰ বিষয়ে জ্ঞান লাভ কৰিলোঁ।
- সাম্প্রতিক কালছোৱাৰ সাহিত্যৰ বিভিন্ন প্ৰকাৰসমূহ, যেনে— চুটিগল্প, কবিতা, নাটক, উপন্যাস, জীৱনী, আত্মজীৱনী, সমালোচনা প্ৰভৃতিৰ বিষয়ে ধাৰণা লাভ কৰিলোঁ।
- ৰামধেনুৰ পৰৱৰ্তী কালছোৱাত *প্ৰান্তিক*, *প্ৰকাশ*, *সংলাপ*, *নতুন পৃথিৱী* প্ৰভৃতি আলোচনী আৰু অন্যান্য প্ৰচাৰ মাধ্যমৰ যোগেদি প্ৰকাশিত গ্ৰন্থৰাজিৰ বিষয়ে এটি সম্যক ধাৰণা লাভ কৰিলোঁ।
- প্ৰাচ্য পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহ অনুকৰণ, অনুসৰণৰ যোগেদি অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন প্ৰকাৰসমূহ কেনেদৰে সম্পৃক্ত হৈছে, সেই বিষয়ে বহুত কথা জানিব পাৰিলোঁ।
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ উপলব্ধি কৰা হ'ল। গল্প, কবিতা, নাটক, উপন্যাস প্ৰভৃতিৰ মাজেৰে প্ৰকাশিত বিভিন্ন দিশসমূহৰ বিষয়ে সম্যক আভাস পালোঁ।
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বৌদ্ধিক, পটভূমি সম্পৰ্কে জ্ঞান আহৰণ কৰিলোঁ।
- দেশৰ আৰ্থ-সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক দিশৰ সৈতে সাহিত্যৰ সম্পৰ্ক নিৰূপণ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।
- সাম্প্রতিক অসমীয়া সাহিত্যৰ স্বৰূপ উপলব্ধি কৰাৰ লগতে সাহিত্যৰ সৈতে সমাজৰ সম্পৰ্ক নিৰূপণ কৰিলোঁ।
- দেশৰ ৰাজনৈতিক বাতাৱৰণ, আন্দোলন, বিপ্লৱ আদিৰ সৈতে সাহিত্যৰ সম্পৰ্ক নিৰূপণৰ প্ৰয়াস কৰাৰ লগতে ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ পৰৱৰ্তী কালত সংঘটিত হোৱা ভাষা আন্দোলন, মাধ্যম আন্দোলন, ছবছৰীয়া অসম আন্দোলন আদিৰ ফলস্বৰূপে অসমৰ সমাজ জীৱনলৈ অহা পৰিৱৰ্তন আদিৰ আভাস সাহিত্যৰ মাধ্যমেৰে কেনেদৰে অগ্ৰসৰ হৈছে, তাৰ আভাস দাঙি ধৰিবৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।
- শিল্প-সাহিত্যলৈ অহা পৰিৱৰ্তনসমূহত আধুনিকতাবাদ আৰু উত্তৰ আধুনিকতাবাদী চিন্তাই কেনেদৰে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে, তাৰ আভাস দাঙি ধৰিবৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

১১.৭ অধিক জানিবলৈ

অসমীয়া গ্ৰন্থ ঃ

১) উল্লাহ, ইমদাদ (১৯৭৭) ঃ *সৃজন আৰু মনন*; গুৱাহাটী ঃ গুৱাহাটী বুক ষ্টল।

২) কটকী, চন্দ্ৰ (১৯৮৯) ঃ *আধুনিক অসমীয়া কবিতা* (২য় সংস্কৰণ); যোৰহাট ঃ অসম সাহিত্য সভা।

৩) গগৈ, লীলা (২০০০) ঃ *আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ পৰিচয়*; ডিব্ৰুগড় ঃ বনলতা।

৪) দেৱগোস্বামী, ৰঞ্জিৎ কুমাৰ (সম্পা.) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী* (৫ম খণ্ড); অবিলেক।

৫) নেওগ, মহেশ্বৰ (১৯৮৭) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা* (৭ম সংস্কৰণ); গুৱাহাটী ঃ চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

৬) নেওগ, ডিম্বেশ্বৰ (১৯৯৩) ঃ *নতুন পোহৰত অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী* (ষষ্ঠ প্ৰকাশ); গুৱাহাটী ঃ শুৱনি প্ৰকাশ।

৭) বৰগোহাঞি, হোমেন (সম্পা.) (১৯৯৩) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী* (ষষ্ঠ খণ্ড); আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি পৰিষদ।

৮) বৰদলৈ, নিৰ্মলপ্ৰভা (১৯৮৯) ঃ *কবিতাৰ কথা* (২য় সংস্কৰণ); গুৱাহাটী ঃ অসম বুক ডিপো।

৯) বৰা, মহেন্দ্ৰ (সম্পা.) (১৯৮৭) ঃ *নতুন কবিতা*; ডিব্ৰুগড় ঃ বনলতা।

১০) *বিংশ শতিকাৰ অসমীয়া সাহিত্য*; অসম সাহিত্য সভা।

১১) বৰুৱা, লোপা (১৯৯৯) ঃ *আধুনিক অসমীয়া কবিতাত প্ৰতীক আৰু চিত্ৰকল্প* (প্ৰথম প্ৰকাশ); গুৱাহাটী ঃ পূৰ্বাঞ্চল প্ৰকাশ।

১২) ভৰালী, শৈলেন (১৯৮৯) ঃ *আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাস*; গুৱাহাটী ঃ চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

১৩) শইকীয়া, নগেন (২০০৭) ঃ *সাহিত্য বাদবৈচিত্ৰ্য* (২য় সংস্কৰণ); ডিব্ৰুগড় ঃ কৌস্তুভ প্ৰকাশন।

১৪) শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (১৯৯১) ঃ *অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত* (৫ম সংস্কৰণ); গুৱাহাটী ঃ সৌমাৰ প্ৰকাশ।

ইংৰাজী গ্ৰন্থ ঃ

1) Mahanta, Pona (1992): *Eliot in Assamese Literature*; Guwahati: Purbanchal Prakash.

2) Saikia, Nagen (1988): *Background of Modern Assamese Literture*; New Delhi: Omsons Publication.

বাংলা গ্ৰন্থ ঃ

১) ত্ৰিপাঠী, দীপ্তি (১৯৮৮) ঃ *আধুনিক বাংলা কাব্য পৰিচয়*; কলকাতা ঃ দে'জ পাব্লিকেশ্যন।

১১.৮ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান

১নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ঃ সাম্প্ৰতিক শব্দটোৰ অৰ্থ ব্যাখ্যা কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ পটভূমিৰ বিষয়ে লিখক (১৯৭০-১৯৯০ চনৰ ভিতৰত)।

২নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ঃ ১৯৭০-১৯৯০ চনলৈ কোন কেইগৰাকী কবিয়ে কবিতা ৰচনা কৰিছিল, তাৰ লেখ দিয়াৰ লগতে প্ৰত্যেক গৰাকী কবিয়ে ৰচনা কৰা কাব্য কৃতিৰ বিষয়ে চমুকৈ লিখক।

৩নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ঃ ১৯৭০-১৯৯০ চনলৈ অসমীয়া সাহিত্যক প্ৰভাৱিত কৰা ধাৰাসমূহৰ চমু উল্লেখ কৰক।

১১.৯ আৰ্হি প্ৰশ্ন

প্ৰশ্ন ১ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগ বুলিলে কি বুজে?

প্ৰশ্ন ২ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ পটভূমি বিচাৰ কৰক।

প্ৰশ্ন ৩ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ কেনে ধৰণৰ? অসমীয়া কবিতাৰ আধাৰত বিচাৰ কৰক।

প্ৰশ্ন ৪ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগত অসমীয়া চুটিগল্প আৰু উপন্যাসৰ আঙ্গিক আৰু বিষয়বস্তুৰ ক্ষেত্ৰত কেনেধৰণৰ পৰিৱৰ্তন সূচিত হৈছে, বিচাৰ কৰক।

প্ৰশ্ন ৫ ঃ সাম্প্ৰতিক যুগত জীৱনী আৰু আত্মজীৱনী সাহিত্যৰ বিকাশৰ বিষয়ে এটি টোকা লিখক।

প্ৰশ্ন ৬ ঃ সাম্প্ৰতিক অসমীয়া নাট্য সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰক।

প্ৰশ্ন ৭ ঃ সাম্প্ৰতিক অসমীয়া চুটিগল্প আৰু উপন্যাসৰ বিভিন্ন ধাৰাসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰক।

*** ***** ***